

[Udenrigsministeren.]

skab til den holdning, Danmark ville indtage under disse drøftelser. Det blev ved rådets resolution bestemt, at forsvarskomiteen skulle stille forslag om de foranstaltninger, der var udkrævet til styrkens oprettelse, herunder selve organisationen af styrken, og de skridt, der var nødvendige for at oprette den på det tidligst mulige tidspunkt, samt spørgsmålet om, hvorledes Tyskland kunne bidrage til planens helde gennemførelse.

Den nordatlantiske forsvarskomite trådte sammen til møde i Washington den 28. oktober i år. Under mødet blev fremlagt en amerikansk plan, hvorefter Tyskland direkte skulle bidrage til oprettelsen af den fælles forsvarsstyrke i Europa, men således at der ikke blev oprettet nogen tysk nationalhær eller nogen tysk generalstab. De tyske enheder skulle indgå i den fælles styrke på linie med de militære bidrag, som Atlantmagterne skulle stille til rådighed, og styrken i sin helhed skulle henlægges under den fælles øverstkommanderende.

Den amerikanske plan vandt i princippet tilslutning fra samtlige Atlantmagter med undtagelse af Frankrig. Den franske forsvarsminister fremsatte heroverfor et forslag om oprettelsen af en fælles europæisk hær, hvortil de europæiske lande, herunder Tyskland, skulle yde bidrag, men således at de troppekontingenter, der blev stillet til rådighed fra de enkelte lande, mistede deres nationale identitet og indgik i hæren ikke som nationale bidrag, men blot som ensartede elementer i den fælles europæiske styrke. Denne plan var den 24. oktober 1950 blevet forelagt for den franske nationalforsamling af konseilpræsident Pleven og forudsatte efter sit indhold, at den såkaldte Schumanplan, der tilsigter at oprette en fælles europæisk myndighed for kul og stål, først blev vedtaget, hvorefter der på grundlag af et yderligere stærkt udvidet europæisk samarbejde blev oprettet den omhandlede europæiske hær, der skulle henlægges under en fælles forsvarsminister, der atter skulle stå under en højere europæisk autoritet, en europæisk parlamentarisk forsamling.

Det europæiske Råds rådgivende forsamling vedtog den 11. august i år en resolution, der indeholder en opfordring til omgående at oprette en fælles europæisk hær under en europæisk forsvarsminister, der underkastes tilbørlig europæisk demokratisk kontrol, og således at der etableres fuldt samarbejde med De Forenede Stater og Canada. Der er ingen tvivl om, at

Frankrigs plan direkte er inspireret af den rådgivende forsamlings resolution.

Efter en indgående drøftelse af såvel den amerikanske som den franske plan besluttede den nordatlantiske forsvarskomite den 1. november at henvise spørgsmålet om Tyslands bidrag til forsvaret af Vesteuropa til det nordatlantiske stedfortræderråd og til den nordatlantiske militærkomité, der efter at have overvejet henholdsvis de politiske og militære problemer i sagen skulle afholde et fællesmøde og herefter fremkomme med en indstilling til forsvarskomiteen.

Det nordatlantiske stedfortræderråd, der jo består af repræsentanter for samtlige Atlantmagter, herunder også Danmark — vi er repræsenteret af ambassadør Reventlow —, påbegyndte sine drøftelser den 13. november i London. Drøftelserne er endnu ikke afsluttet, men det må forventes, at en indstilling kan afgives i den allernærmeste fremtid, og at sagen efter at være behandlet i et fællesmøde med militærkomiteen påny vil kunne forelægges forsvarskomiteen. I stedfortræderrådet har drøftelserne koncentreret sig om den amerikanske og den franske plan. Der har indenfor rådet været enighed om, at det er af overordentlig stor betydning hurtigst muligt at kunne skride til oprettelsen af de fornødne styrker, således at de politiske retningslinier på længere sigt fastlægges på et senere tidspunkt.

Fra fransk side har man under disse forhandlinger udvist stor imødekommenhed, men man har hidtil stadig fastholdt, at det endelige mål må være opstillingen af en egentlig europæisk hær, således som denne tanke senest er kommet til udtryk i den indstilling på Det europæiske Råds ministerudvalg, som den rådgivende forsamling om aftenen den 24. november vedtog med 83 stemmer for og 7 imod, medens 19 afholdt sig fra at stemme.

Man vil måske undre sig over, at der finder en sådan vedtagelse sted i Strasbourg, for i Det europæiske Råds statut bestemmes, at anliggender, der vedrører det nationale forsvar, falder udenfor rådets virkefelt; men uanset dette og uanset, at det samme problem i forvejen er genstand for indgående behandling i Atlantpagtens organer, kom det store spørgsmål om Europas forsvar til at spille en særdeles betydningsfuld rolle i den rådgivende forsamlings drøftelser. Hjemmel til at drøfte sagen fandt forsamlingen bl. a. i den omstændighed, at ministerudvalget selv har opfordret forsamlingen til at udtale sig om situationen i Korea, og formentlig også i den kendsgerning, at ministerudval-